

אמא שלחה את רותי לבקר את סבתא. כאשר הלכה בין עצי השדרה פגש אותה הזאב, לקח אותה לדירתה ועשה בה מעשה מגונה

בחיי יום-יום. רק בשעות הערב הוא יוצא לשעה קלה יחד עם אמו ויושב על ספסל-בשררה.

חיי האומללים של עלוב-חיים זה הפורע, כאשר נעצר עלידי המישטרה כחשוד במעשה המגונה.

חיפוש שנערך בדירתו, גילה על מיטתו זוג מיכנסיים קצרים וחולצה משוכצת בצבעי חום לבן, בדיוק כפי שתוארה הילדה במישטרה. קמיל הכחיש כל ידיעה על בגדים אלה. הוא והבאי את הסמרטוטים לדירה. אחיו של הנאשם אוסף בגדים ישנים ומוכר אותם, כדי להגדיל את הכנסתו הרלה. קמיל גם הכחיש בכל תוקף, כי הוא מכיר את הילדה או כי פגש בה אי פעם. הוא סיפר בכתיבה-מישפט, כי הוא אמנם מכיר מראה את אמה העוברת בשכונה, אולם הוא אמר שלא ידע שיש לה בת קטינה.

היה לו גם אליבי ליום שבו זיהתה אותו הילדה. לדבריו, לא היה כלל בחוץ בשעות הערב המוקדמות. כאשר ראתה הילדה את התוקף על הספסל בשדרה. הוא סיפר כי באותו יום עזר לאחיו בתיקוני אינסטלציה בגבעתיים, וחזר הביתה בשעה 2 אחרי-הצהריים. לדבריו, מאז לא עזב כלל את ביתו, וכאשר חיפשו אותו השוטרים מצאוהו במיטתו.

דמיון מפליא לנאשם

קמיל נעצר עד תום ההליכים והוגש נגדו כתב-אישום על מעשה מגונה. התובעת במישפט, עורכת-הדין זהבה נקרימון, הביאה בפני השופט טיעונים משכנעים מאוד לאשמתו של קמיל. הקלסתרון שהרכיבה רותי ביום שבו נעשה המעשה המגונה היה דומה באופן מפתיע לנאשם. הבגדים ש נמצאו על מיטתו תאמו בדיוקנות את אלה שתארה הילדה במישטרה.

כמו כיפה אדומה שבאגדות מתגוררת גם רותי (שם בדוי, האמיתי נאסר לפרסום) בת ה-7 עם אמה הגרושה. כל יום, אחרי בית-הספר, הולכת רותי לסבתא, עד שאמה תסיים את עבודתה ותחזור הביתה. דווקא באותו יום, בספטמבר 1982, הוזליטה רותי לחזור הביתה לבדה. משום מה לא הלכה לבית הסבתא, אלא שלפה את המפתח מתיקה, פתחה את דלת הדירה ולקחה את הכלב לטייל בשדרה שליד הבית.

בשדרה ארב לרותי הזאב. הוא לבש מיכנסיים קצרים וחולצה משוכצת וביקש מרותי לעלות איתה לדירתה. הילדה בת ה-7 לא חשדה בו ועלתה איתו לדירה. אולם ליד הדלת הנעולה נתקפה הקטנה חרדה, היא גימגמה ואמרה כי איננה יודעת להשתמש במפתח. הגבר חטף מיד את המפתח ופתח את הדלת. הוא רחף את הילדה לתוך חדרה-שירותים. סגר את החלון, הפשיט את הילדה ועשה בה מעשה מגונה.

לחוקרת הנוער הסבירה רותי אחרי-כך, כי לא צעקה, מכיוון שהאיש אמר לה כי הוא רוצה להכיר את אמא שלה. הוא ביקש שתחכה לו ואמר שהוא יחזור, כאשר אמה תהיה בבית, כדי לשוחח איתה. חוקרת-הנוער התרשמה כי הילדה הקטנה ערה מאוד לברידותה של האם ומנסה בכל כוח למצוא לה חתן.

עוד באותו יום נלקחה רותי למישטרה וסיפרה את מה שקרה לה בפרטי פרטים. היא ידעה לתאר את פניו של התוקף בצורה כה ברורה, שאיש המישטרה הרכיב קלסתרון מדוייק. המישטרה חיפשה את התוקף, אולם אחרי כמה חודשים התייאשה, והעניין נקבר באחד התיקים המעלים אבק בתחנת-המישטרה ברמת-גן.

מדי פעם היתה הילדה מספרת לאמה, כי ראתה את האיש שתקף אותה ברחוב, ליד בית-הספר או אפילו בתוך

הקלסתרון של

כיפה אדומה

זיכוי למרות שהנאשם, קמיל, דומה דמיון מפתיע לקלסתרון שהר כיבה הילדה אחרי המיקרה. החליט השופט כי לא היו ראיות סיוע. הנאשם זוכה. הילדה ואמה יצטרפו לעבור דירה בגלל הזיכרונות

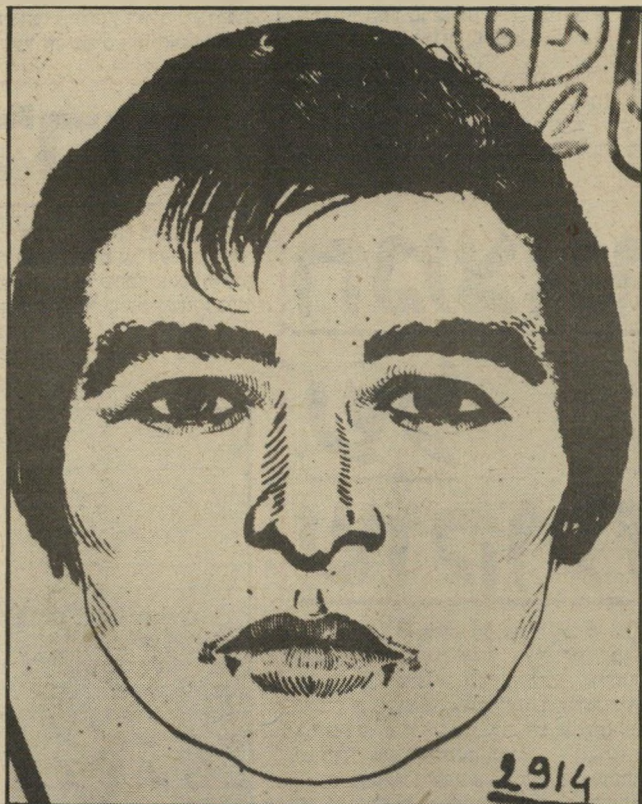
איתו הפעם בקלות, מכיוון שלבש בדיוק את אותם בגדים שתיארה ביום המיקרה למישטרה.

רותי ואמה ירדו לרחוב, אך שוב לא מצאו שם איש. אולם כאשר תיארה רותי את האלמוני לחברתה מהבניין הסמוך, זיהתה זו מייד את אחד הישנים. "זה השכן מהכניסה השלישית", אמרה החברה. האם הזעיקה את המישטרה וזו ערכה חיפוש בדירתו של משה צבי קמיל, המתגורר בבניין הסמוך.

אליבי וסמרטוטים

קמיל הוא גבר מגושם ומזד. הוא בן 46, ומוגדר כנכה 100 אחוז, בגלל מחלת-נפש. הוא מתגורר כבר שנים רבות בבניין סמוך לזה של רותי, יחד עם אחיו ואמו הישישה. השופט חיים שטיינברג, אשר דן במישפט, התרשם מאוד מהמישפחה המזוהה שקורותיה עלו בדרך אגב במישפט. שני האחים החולניים מתגוררים עם אדם בדירה מלאה ערימות סמרטוטים מלוכלכלים ומצחצחים. הנאשם איננו עובד כלל מזה שנים אחדות. לפני שחלה היה נשוי במשך שנה אחת והתגרש. הוא עבד כמורה לנהיגה, אולם אחרי שחלה לא יכול היה לתפקד, ולכן הפסיק לעבוד, והוא מתקיים בקושי מקיצבת נכות.

האם הישישה מטפלת בשני בניה ולפעמים יוצאת איתם לטייל בשכונה. האח השני מחלק בשעות הבוקר עיתונים ועובד לעיתים בשכרובות ותיקוני כוון. הנאשם עוזר לו לפעמים בעבודות אלה. סרר יומו של הנאשם תואר על ידו בכתיבה-מישפט. הוא קם מדי בוקר בשעה 9 ויוצא עם אמו לערוך קניות

חיפוש הילדה הרכיבה את קלסתרון התוקף ותיארה אותו בדיוק. ות. אולם ימים רבים לא נתפס האיש. במיקרה-התי בר, שאדם הדומה לו מאוד ואשר זוהה עלידי הילדה. מתגורר בסמוך.

בית-הספר. אולם כאשר האם יצאה איתה לחפשו, לא מצאו איש. כשנה אחרי המיקרה ירדה שוב רותי לשדרה לטייל עם הכלב. השעה הייתה שעת ערב מוקדמת ורותי פגשה